

יומא מד - נא

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
---	--

יומא-טרף בקלפי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאן דאמר											
שמע מינה מעלות דאורייתא, והכי גמירי להו. דאי סלקא דעתך דרבנן - מאי שנא בין האולם ולמזבח - דילמא מיקרו ועיילי, מכולה עזרה נמי נפרשו דילמא מיקרו ועיילי?	רב אחא בר אבהו:											
בין האולם ולמזבח, כיון דלא מפסיק מידי - לא מינכרא מילתא, עזרה, כיון דאכא מזבח החיצון דמפסיק - מינכרא מילתא.												
שמע מינה קדושת אולם והיכל חדא מילתא היא, דאי סלקא דעתך שתי קדושות נינהו - אולם גופיה גזירה, וניקום ונגזור גזירה לגזירה?	רבא:											
לא, אולם ובין האולם ולמזבח חדא קדושה היא, היכל ואולם שתי קדושות.												
בכל יום היה חותה בשל כסף וכו'.												
מאי טעמא?												
התורה חסה על ממון של ישראל.												
והיום חותה בשל זהב ובה היה מכניס.												
מאי טעמא?												
משום חולשא דכהן גדול.												
בכל יום בשל ארבעת קבין וכו'.												
נתפזרו לו קב גחלים - מכבדן לאמה.	תנא:											
קב	תני חדא:											
קביים.	ותניא אידך:											
בשלמא הך דתני קב - רבנן, אלא הך דתני קביים מני? לא רבנן ולא רבי יוסי?												
רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה היא.	רב חסדא:											
בשל קביים היה מכניס.	דתניא, רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה:											
אפילו תימא רבי יוסי, והכי קאמר: בכל יום היה חותה בשל סאה מדברית, ומערה לתוך שלשת קבין ירושלמיות.	רב אשי:											
בכל יום היתה כבידה והיום קלה.												
בכל יום היתה גלדה עבה, והיום רך. בכל יום היתה קצרה והיום ארוכה.	תנא:											
מאי טעמא												
כדי שתהא זרועו של כהן גדול מסייעתו.												
בכל יום לא היה לה ניאשתיק, והיום היה לה ניאשתיק, דברי בן הסגן.	תנא:											
בכל יום היה זהבה ירוק.												
שבעה זהבים הן: זהב, וזהב טוב, וזהב אופיר, וזהב מופז, וזהב שחוט, וזהב סגור, וזהב פרוים.	רב חסדא:											
זהב וזהב טוב - דכתיב (בראשית ב) וזהב הארץ ההוא טוב												
זהב אופיר - דאתי מאופיר												
זהב מופז - שדומה לפז												
זהב שחוט - שנטוה כחוט												
זהב סגור - בשעה שנפתח כל החנויות נסגרות												
זהב פרוים - שדומה לדם הפרים.												

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
---	--

יומא-טרף בקלפי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
חמשה הן, וכל חד וחד אית ביה זהב זהב טוב.	רב אשי:											
בכל יום היה זהב ירוק והיום אדום, והיינו זהב פרוים שדומה לדם הפרים.	תניא נמי הכי:											
בכל יום מקריב פרס שחרית וכו' בכל יום היתה דקה והיום דקה מן הדקה.												
דקה מה תלמוד לומר? והלא כבר נאמר (שמות ל) ושחקת ממנה דק אלא: להביא דקה מן הדקה.	תנו רבנן:											
בכל יום כהנים עולין במזרחו של כבש												
כל פינות שאתה פונה לא יהו אלא דרך ימין למזרח.	דאמר מר:											
והיום עולה באמצע ויורד באמצע.												
מאי טעמא												
משום כבודו דכהן גדול.												
בכל יום כהן גדול מקדש ידיו ורגליו מן הכיור וכו'.												
מאי טעמא												
משום כבודו של כהן גדול.												
בכל יום היו שם ארבע מערכות.												
בכל יום היו שתיים מערכות והיום שלש. אחת מערכה גדולה, ואחת מערכה שניה של קטורת, ואחת שמוסיפין בו ביום, דברי רבי יהודה.	תנו רבנן: [רבי יהודה]											
בכל יום שלש והיום ארבע, אחת של מערכה גדולה, ואחת מערכה שניה של קטורת, ואחת של קיום האש, ואחת שמוסיפין בו ביום.	רבי יוסי:											
בכל יום ארבע והיום חמש: אחת של מערכה גדולה, ואחת של מערכה שניה של קטורת, ואחת של קיום האש, ואחת לאיברים ופדרים שלא נתעכלו מבערב, ואחת שמוסיפין בו ביום.	רבי (מאיר):											
דכולי עלמא מיהת תרתי אית להו, מנלן?												
אמר קרא (ויקרא ו) היא העלה על מוקדה על המזבח כל הלילה - זו מערכה גדולה, ואש המזבח תוקד בו - זו מערכה שניה של קטורת.												
ורבי יוסי, קיום האש מנא ליה?												
נפקא ליה מוהאש על המזבח תוקד בו.	[רבי יוסי]											
ורבי יהודה?												
ההוא להצתת אליתא הוא דאתא.	[רבי יהודה]											
מניין להצתת אליתא שלא תהא אלא בראשו של מזבח - תלמוד לומר והאש על המזבח תוקד בו.	דתניא, היה רבי יהודה אומר:											
מניין שעושה מערכה לקיום האש - תלמוד לומר (ויקרא ו) והאש על המזבח תוקד בו.	רבי יוסי:											
ורבי יוסי הצתת אליתא מנא ליה?												
נפקא ליה מהדיא דנפקא ליה לרבי שמעון	[רבי יוסי]											
(ויקרא א) ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח - לימד על הצתת אליתא שלא תהא אלא בכהן כשר, ובכלי שרת, דברי רבי יהודה	דתניא: [רבי יהודה]											
וכי תעלה על דעתך שזר קרב לגבי מזבח?	אמר לו רבי שמעון:											
אלא: לימד על הצתת אליתא שלא תהא אלא בראשו של מזבח.	[רבי שמעון]											
ורבי יהודה												
אי מהתם הוה אמינא: קאי - אארעא ועביד במפוחא, קא משמע לן.	[רבי יהודה]											

י'ומא מד. - נא.

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

יומא-טרף בקלפי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאן דאמר											
לא נצרכה אלא לפסולין. ודוקא שמשלה בהן האור, אבל לא משלה בהן האור - לא.	רבי אבין:								!	◆		
אחד כשירין ואחד פסולין, אי משלה בהן האור - אין, ואי לא -- לא ואפילו בשבת.	איכא דאמרי:								!	◆		
והיום חמש	תנינא:								ז	■		
איצטריך, סלקא דעתך אמינא: הני מילי - היכא דחל יום הכפורים להיות אחר השבת, דחלבי שבת קרבין ביום הכפורים. אבל באמצע שבת - לא - קא משמע לן.	רב אחא בר יעקב:								!			
מאן האי דלא חייש לקמחיה? הא בכל יום תנן	רבא:								ז			
קשיא.												
ופליגא דרב הונא												
תחילתו - דוחה, סופו - אינו דוחה.	דאמר: [רב הונא]								◆	■		
תמיד, תחילתו - דוחה, סופו - אינו דוחה.	גופא, אמר רב הונא:									■		
מאי אינו דוחה?									^			
דוחה את השבת ואינו דוחה את הטומאה	רב חסדא								!	◆		
דוחה את הטומאה ואינו דוחה את השבת.	רבה:								!	◆		
לדידך קשיא, ולרב חסדא קשיא. לדידך קשיא: מאי שנא טומאה - דכתיב במעדו ואפילו בטומאה, שבת נמי - במעדו ואפילו בשבת. ולרב חסדא קשיא: מאי שנא שבת דכתיב במעדו ואפילו בשבת, טומאה נמי: במעדו ואפילו בטומאה.	אביי לרבה:								ז			
לא לדידי קשיא, ולא לרב חסדא קשיא. לדידי לא קשיא סופו - כתחילתו, טומאה דתחילתו בר מידחא טומאה הוא - סופו נמי דחי, שבת דתחילתו לאו בר מידחא שבת הוא - סופו נמי לא דחי. לרב חסדא לא קשיא סופו כתחילתו לית ליה, שבת דהותרה היא בציבור - סופו נמי דחי. טומאה, דדחויה היא בציבור, תחלתו דעיקר כפרה - דחי, סופו דלאו עיקר כפרה - לא דחי.	אמר ליה: [רבה]								!			
המכבה אש מחתה ומנורה, אביי אמר: חייב	איתמר: [אביי]									◆	■	
פטור.	רבא:									◆	■	
דכבייה בראשו של מזבח - דכולי עלמא לא פליגי דחייב. כי פליגי - דאחיה ארעא וכבייה.	[גמרא]									◆	■	
אביי אמר: חייב, אש המזבח הוא.	אביי:									◆	■	
רבא אמר: פטור, כיון דנתקה - נתקה.	רבא:									◆	■	
המוריד גחלת מעל גבי המזבח וכיבה - חייב.	אלא הא דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבונה:									ז	■	
כמאן - כאביי?										ז		
אפילו תימא כרבא, התם לא אינתיק למצותה, הכא אינתיק למצותה.										!		
דאחיה ארעא וכבייה - דכולי עלמא לא פליגי דפטור, כי פליגי - דכבייה בראשו של מזבח.	איכא דאמרי:									◆	■	
חייב, אש המזבח הוא.	אביי:									◆	■	
פטור, כיון דנתקה - נתקה.	רבא:									◆	■	
המוריד גחלת מעל גבי המזבח וכבה - חייב, כמאן? לא כאביי ולא כרבא	אלא הא דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבונה:									ז	■	
התם לא אינתיק למצותה, הכא - אינתיק למצותה.										!		
הדרן עלך טרף בקלפי.												

י'ומא מד. - נא.

יומא מד - נא

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
---	--

ימא-הוציאו לו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הרגל של ימין בשמאל, ובית עזרה לחוץ	[תנן]											
אי מהתם, הוה אמינא: הני מילי - הולכה דלא מעכבא כפרה, אבל הולכה דמעכבא כפרה - לא, קמשמע לן.												
זר, ואונן, שיכור, ובעל מום, בקבלה ובהולכה ובזריקה - פסול. וכן יושב, וכן שמאל - פסול	מיתבי:											
תיובתא.												
והא רב ששת הוא דאותבה												
דאמר ליה רב ששת	בעי מיניה מרב חסדא: הולכה בזר מהו?											
לאמריה דרב חסדא:	אמר ליה: [רב חסדא]											
כשירה, ומקרא מסייעני (דברי הימים ב' לה) וישחטו הפסח ויזרקו הכהנים מידם והלויים מפשיטם.												
זר, ואונן, שיכור, ובעל מום, בקבלה ובהולכה ובזריקה - פסול, וכן יושב וכן שמאל פסול	ומותיב רב ששת:											
בתר דשמעה הדר אותבה.												
והא רב חסדא קרא קאמר												
דעבוד מעשה איצטבא.												
חפן חבירו ונתן לתוך חפניו מהו? מלא חפניו בעינן - והא איכא, או דילמא ולקח והביא בעינן - והא ליכא?	בעי רב פפא:											
תיקו.												
חפן ומת, מהו שיכנס אחר בחפינתו?	בעי רבי יהושע בן לוי:											
בא וראה שאלת הראשונים.	רבי חנינא:											
למימרא דרבי יהושע בן לוי קשיש?												
לי התיר רבי חנינא לשתות שחליים בשבת	והאמר רבי יהושע בן לוי:											
לשתות? פשיטא												
כל האוכלין אוכל אדם לרפואה, וכל המשקין שותה	דתנן:											
אלא: לשחוק ולשתות שחליים בשבת.												
היכי דמי?												
אי דאיכא סכנתא												
משרא שרי												
ואי דליכא סכנתא												
מיסר אסיך												
לעולם דאיכא סכנתא, והכי קא מבעיא ליה: מי מסיא - דניחול עליהו שבתא, או לא מסיא, ולא ניחול עליהו שבתא.												
ומאי שנא רבי חנינא?												
משום דבקי ברפואות הוא												
מעולם לא שאלני אדם על מכת פרדה לבנה וחיה.	דאמר רבי חנינא:											
והא קא חזינן דחי												
אימא: וחייית.												
והא קא חזינן דמיתס												
בסומקן אינהו, וחזינן ריש כרעיהו קאמרינן.												

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
---	--

ימא-הוציאו לו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מכל מקום שמע מינה דרבי חנינא קשיש.												
שאלתן - כשאלה של ראשונים.	אלא הכי קאמר: [רבי חנינא]											
ומי אמר רבי חנינא הכי?												
בפר - ולא בדמו של פר.	והאמר רבי חנינא:											
קטורת שחפנה קודם שחיטת הפר - לא עשה ולא כלום	ואמר רבי חנינא:											
מדקא מיבעיא ליה הא - מכלל דקסבר בפר - ואפילו בדמו של פר ולמאי דסבירא ליה - שאילתו כשאלת הראשונים.	הכי קאמר: [רבי חנינא]											
מאי הוי עלה?												
אי חופן חוזר וחופן - חבירו נכנס בחפינתו, דהא מקימא חפינה. אי אין חופן וחוזר וחופן - תבעי לך.	רב פפא:											
אדרבה, אי חופן וחוזר וחופן - לא יכנס אחר בחפינתו, אי אפשר שלא יחסר ושלל יותר. ואי אין חופן חוזר וחופן - תבעי לך.	אמר ליה רב הונא בריה דרב יהושע לרב פפא:											
חופן חוזר וחופן או לא?	דאיבעיא להו:											
כך היתה מידתה.	תא שמע:											
מאי לאו: כשם שמדתה מבחוץ - כך מדתה מבפנים												
לא, דילמא שאם רצה לעשות מדה - עושה.												
אי נמי: שלא יחסר ושלל יותר.												
כיצד הוא עושה? אוהו את הבין בראש אצבעותיו, ויש אומרים: בשיניו, ומעלה בגודלו, עד שמגעת לבין אצילי ידיו. וחוזר ומחזירה לתוך חפניו, וצוברת, כדי שיהא עשנה שוהה לבוא.	תא שמע:											
מפורה, כדי שיהא עשנה ממהרת לבוא. וזו היא עבודה קשה שבמקדש.	יש אומרים:											
זו היא ותו לא? והא איכא מליקה, והא איכא קמיצה												
אלא: זו היא עבודה קשה מעבודות קשות שבמקדש.												
שמע מינה: חופן וחוזר וחופן, שמע מינה.												
שחט ומת, מה הוא שיכנס אחר בדמו? מי אמרין: בפר - ואפילו בדמו של פר, או דילמא: בפר - ולא בדמו של פר?	איבעיא להו:											
בפר ולא בדמו של פר	רבי חנינא:											
בפר ואפילו בדמו של פר.	ריש לקיש:											
בפר ולא בדמו של פר	רבי אמי:											
בפר ואפילו בדמו של פר.	רבי יצחק נפחא:											
נמנין ומושכין ידיהן ממנו עד שישחט	איתיביה רבי אמי לרבי יצחק נפחא:											
ואם איתא - עד שיזרוק מיבעי ליה												
שני התם דכתיב (שמות יב) מהיות משה - מחיותה דשה.												
אין פודין לא בעגל ולא בחיה, ולא בשחוטת, ולא בטרפה, ולא בכלאים, ולא בכור, אלא בשנה	מתיב מר זוטרא:											
שאני התם, דיליף שה שה מפסח.												
אי מה להלן זכר תם וכן שנה - אף כאן זכר תם וכן שנה?												
תלמוד לומר (שמות יג) תפדה תפדה ריבה.												

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
---	--

ימא-הוציאו לו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אי תפדה תפדה ריבה - אפילו כולהו נמי												ז
אם כן, שה מאי אהני ליה?												!
(ויקרא ד) והוציא את כל הפך	איתיביה רבי יצחק נפחא לרבי אמי:											ז
שיוציא את כולו.												!
ואת פר החטאת ואת שעיר החטאת												ז
בעור ובשר ופרש - דכולי עלמא לא פליגי, כי פליגי - בדם.	רב פפא:											!
דם איקרי פר	מר סבר: [רבי יצחק נפחא]											!
דם לא איקרי פר.	ומר סבר: [רבי אמי]											!
מסתברא כמאן דאמר דם איקרי פר, דכתיב (ויקרא טז) בזאת יבא אהרן אל הקדש בפר בן בקר אטו בקרניה מעייל ליה? אלא, בדמו, וקרי ליה פר.	רב אשי:											
ואידך												ז
במה הוכשר אהרן לבא אל הקדש - בפר בן בקר לחטאת.	[רבי אמי]											!
ותיפוק ליה דחטאת שמתו בעליה היא, וחטאת שמתו בעליה למיתה אזלא												ז
חטאת צבור היא, ולא למיתה אזלא.	רבין בר רב אדא לרבא, אמרי תלמידיך, אמר רב עמרם:											!
והלא פר יום הכפורים, וחביתי כהן גדול, ופסח, דקרבת יחיד הוא, ודוחה את השבת ואת הטומאה	דתנן אמר לו רבי מאיר:											!
לאו מכלל דאיכא למאן דאמר דצבור?												!
ולטעמך	[רבא]											ז
והלא פר העלם דבר של צבור, ושעירי עבודה זרה, וחגיגה דקרבת צבור, ואין דוחין לא את השבת ולא את הטומאה	דקתני: אמר לו רבי יעקב:											ז
מכלל דאיכא למאן דאמר דיחיד?												ז
אלא, לתנא קמא קא מהדר ליה. דשמעיה דקאמר:	[רבא]											!
קרבת צבור דוחה את השבת ואת הטומאה, וקרבת יחיד אינו דוחה לא את השבת ולא את הטומאה.	[תנא קמא]											!
קרבת יחיד כללא הוא? והלא פר יום הכפורים וחביתי כהן גדול ופסח, דקרבת יחיד הוא, ודוחין את השבת ואת הטומאה.	אמר לו רבי מאיר:											!
קרבת צבור כללא הוא? והלא פר העלם דבר של צבור, ושעירי עבודה זרה, וחגיגה, דקרבת צבור הוא ואין דוחין לא את השבת ולא את הטומאה	ואמר לו רבי יעקב:											!
אלא נקוט האי כללא בידך: כל שזמנו קבוע - דוחה את השבת ואת הטומאה אפילו ביחיד, וכל שאין זמנו קבוע - אינו דוחה לא את השבת ולא את הטומאה ואפילו בצבור.												!
פר ושעיר של יום הכפורים שאבדו והפריש אחרים תחתיהן - כולם ימותו, וכן שעירי עבודה זרה שאבדו והפריש אחרים תחתיהן כולם ימותו. דברי רבי יהודה.	איתיביה אביי: [רבי יהודה]											ז
ירעו עד שיסתאבו, וימכרו, ויפלו דמיהן לנדבה, שאין חטאת צבור מתה.	רבי אלעזר ורבי שמעון:											ז
מאי פר - פר העלם דבר של צבור.	אמר ליה: [רבא]											!
והא של יום הכפורים קתני												ז
כי קתני - אדשעיר.												!
פר של יום הכפורים, ושעיר של יום הכפורים שאבדו, והפריש אחרים תחתיהן - כולם ימותו, דברי רבי יהודה.	והתניא: [רבי יהודה]											ז

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
---	--

ימא-הוציאו לו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
רבי אלעזר ורבי שמעון:	ירעו עד שיסתאבו, וימכרו, ויפלו דמיהן לנדבה, שאין חטאת צבור מתה	◊							◊			
לא תימא: שאין חטאת צבור מתה, אלא אימא: שאין חטאת השותפין מתה.									!			◊
ומאי נפקא מינה									◊			
דלא מייתו כהנים פר בהוראה.									!			◊
לדברי האומר: פר יום הכפורים קרבן יחיד, עושה תמורה או אינו עושה תמורה?	תא שמע, דבעי רבי אלעזר:								◊			◊
לאו מכלל דאיכא למאן דאמר דצבור?									◊			
לא, מכלל דאיכא למאן דאמר דשותפין.									!			◊
לדברי האומר פר יום הכפורים קרבן יחיד, עושה תמורה או אינו עושה תמורה?	גופא, בעי רבי אלעזר:								◊			◊
מאי קא מיבעיא ליה?									◊			
אי בתר מקדיש אזלינן אי בתר מתכפר אזלינן									!			◊
פשיטא דבתר מתכפר אזלינן									◊			
המקדיש מוסיף חומש, והמתכפר עושה בה תמורה, והתורם משלו על של חבירו טובת הנאה שלן	דאמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן:								◊			
לעולם פשיטא ליה דבתר מתכפר אזלינן									!			◊
אחיו הכהנים בקביעותא מתכפרי, או דילמא בקופיא מתכפרי?	והכי קא מיבעיא ליה: [רבי אלעזר]								◊			◊
חומר בזבח מבתמורה, וחומר בתמורה מבזבח:	תא שמע:								!			◊
חומר בזבח, שהזבח נוהג ביחיד כצבור, ודוחה את השבת, ואת הטומאה, ועושה תמורה, מה שאין כן בתמורה.									!			◊
חומר בתמורה מבזבח: שהתמורה חלה על בעל מום קבוע, ואינה יוצאה לחולין ליגזז וליעבד, מה שאין כן בזבח.									!			◊
האי זבח היכי דמי?									!			◊
אילימא דיחיד									!			◊
מי דחי שבת וטומאה?									◊			◊
אלא דצבור									!			◊
מי עושה תמורה?									◊			◊
אלא לאו - דפר, ודוחה את השבת ואת הטומאה - דקביע ליה זמן, ועושה תמורה - דקרבן יחיד הוא.									!			◊
לא, באילו של אהרן.	רב ששת:								◊			◊
הכי נמי מסתברא, דאי סלקא דעתך דפרו תמורה דפר, שבת וטומאה הוא דלא דחיא, הא בחול מקריב קרבה? הא תמורת חטאת היא, ותמורת חטאת למיתה אזלא									◊			◊
לא, לעולם פרו. ומאי תמורה - שם תמורה.									!			◊
אי הכי, זבח נמי - שם זבח.									◊			
שם זבח לא קתני.									!			◊
ממאי?									◊			
חומר בתמורה, שהתמורה חלה על בעל מום קבוע, ואינה יוצאה לחולין ליגזז וליעבד.	מדקתני:								!			◊
ואי סלקא דעתך מאי זבח - שם זבח, והא איכא בכור ומעשר דחלין על בעל מום קבוע, ואין יוצאין לחולין ליגזז וליעבד.									!			◊

disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- < story-מעשה O מקרא-key:	statement-מימרא ■ challenge-קושיא ז question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■
--	--

יומא-הוציאו לו	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
אלא: שם זבח לא קתני.		!									נא.
ומאי שנא?		ז									נא.
תמורה שם תמורה - אחת היא, זבח - איכא בכור ואיכא מעשר.		!								◊	נא.
ולרב ששת, אדמוקים לה באילו של אהרן לוקמה בפסח, דדוחה את השבת ואת הטומאה, ועושה תמורה דקרבן יחיד הוא					ז					◊	נא.
אין שוחטין הפסח על היחיד.	קסבר: [רב ששת]			!						◊	נא.
ונוקמיה בפסח שני					ז					◊	נא.
מי דחי טומאה?				!						◊	נא.